SPRAVEDLNOST nebo POMSTA

I.

Seznámení

Jiřina Musilková

Spravedlnost nebo pomsta

I. Seznámení

Jiřina Musílková

© Jiřina Musílková, 2026
Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face,
Charkovská 6, 708 00 Ostrava-Poruba
www.enface.cz

1. vydání
Ostrava, 2026

ISBN 978-80-87264-88-1 (ePub)
ISBN 978-80-87264-95-9 (mobi)
ISBN 978-80-87264-96-6 (pdf)

Příběh vypráví mladá agentka, která dříve působila v řadě zemí. Příběh „Seznámení“ řeší situaci, kdy agentka Jana přezdívaná „Gi“ se vrátí ze zahraničí domů a stane se terčem útoku. Nasazuje svůj život, aby ochránila své přátele a rodinu a zabránila dalšímu atentátu. V mysli se potýká s řadou otázek. Lze vůbec ochránit své blízké? Jak zabránit dalšímu útoku? Kdo stojí za atentátem na ni a na její přátele? Odpověď najdeme v tomto příběhu.

Autorka

Úvod

Milý čtenáři, tato kniha je určena především pro laickou veřejnost. Jakákoliv podobnost příběhu je zcela náhodná. Možná poznáváš některá zeměpisná označení či území. Události, které jsou zde popsány, se nikdy neuskutečnily. Příběhy jsou smyšlené a zasazené do území, které možná znáš.

Příběhy nebyly konzultovány s bezpečnostními složkami. Nebyl přizván žádný odborník na zbraně, na taktiku a strategii bezpečnostních složek. Události, které jsou zde popsány, proto mohou působit trochu naivně. Úkolem příběhu bylo pouze pobavit čtenáře.

Přeji ti dobrou zábavu.

Kapitola první

Je první jarní den. Venku je opravdu hezky, ale já trávím svůj čas v hotelovém pokoji. Jsem hostem na mezinárodní bezpečnostní konferenci, která se koná v jednom z moravských měst. Celé dopoledne jsem velice nesoustředěná, rozladěná a unavená. Konference probíhá již třetí den a v poledne bude končit. Konference probíhala podle harmonogramu a nic zvláštního se nedělo. Ráno jsme vstali, moji kolegové posnídali a šli si poslechnout závěrečné příspěvky o bezpečnosti státu.

Zůstala jsem na hotelovém pokoji a snažím se pracovat. Moje únava souvisí s tím, že mám problémy se spaním. Několik hodin jsem prospala v autě před dvěma dny, když jsme jeli na konferenci. Kolega Patrik seděl vzadu v autě a já si mohla odpočinout. Ale od té doby žádný spánek. Včera večer se mi nabízel Patrik, že si vedle mě lehne, pokud se chci vyspat, ale já jsem nechtěla. Něco jiného je v autě, kdy se o něho opřu a mohu spát, ale ležet vedle cizího muže v posteli jen proto, abych se vyspala, je divné.

Od rána mě bolí žaludek, proto jsem moc nesnídala. Takové pocity jsem měla naposledy v místě, kde došlo k raketovému útoku. V myšlenkách se vracím ke staré záležitosti, jako bych se vrátila v čase. Cítím krev, pot, síru, oheň. Je to jako varování, jako by se mělo něco stát. Vždyť už je to přes deset let a najednou se mi vybavily všechny vzpomínky na raketový útok.

Na přednášky jsem přišla pozdě, protože jsem kontrolovala zprávy od tajné služby. Nepotvrdilo se zvýšené riziko během konference. Proto nevím, co mě rozhodilo. Jako poradce ředitele tajné služby samozřejmě nemusím být na konferenci, spíš jsem zde kvůli plukovníkovi. Za těch dvacet let, co se známe, jsme opravdoví přátelé.

Plukovník Nový se zde chtěl setkat s některými přednášejícími. Zná spoustu lidí ještě z doby, kdy pracoval jako agent. Je zde několik jeho přátel ze zahraničí. Včera měli vystoupení kolegové z Polska a Slovenska. Problémy v těchto zemích jsou stejné jako u nás. Poslouchám příspěvky přednášejících. Většina příspěvků je nudná, stále se opakující věci, které nikam nevedou. Včerejší příspěvky byly podobné. Pořád stejná písnička o tom, že je málo peněz, málo příslušníků, špatná fyzická kondice nových adeptů v bezpečnostních složkách a podobně. Nikam jsme se neposunuli, ačkoli je třeba zdůraznit, že někteří přednášející se aspoň snažili nastínit některé problémy, především s bezpečnostními prověrkami ve státní správě. Hlavní problém je však nebezpečí z východu a hackerské útoky. V tomto se shodla většina přítomných. Nemohu vystoupit se svými postřehy, protože na sebe nechci upozornit. Jsem tady pouze jako poradce a pozorovatel.

Je zde můj tým, který tvoří Jaroslav Polák, kterému každý říká Jimmy, Patrik Slezák a Ronald Čepek, kterého zkráceně oslovujeme Rony. Všichni agenti jsou zaskočeni, protože jsem je ráno donutila vzít si na sebe taktické vesty.

Chtějí vědět, zda se změnilo riziko během konference. Jak jim mám vysvětlit, že je to pocit, který mě přinutil k tomuto kroku? Jak jim mám říct, že je to můj šestý smysl, který mě už několikrát varoval před nebezpečím? Vypadala bych jako blázen, a ne jako agentka tajné služby. Všichni agenti už pro mě pracují 3 roky, v podstatě od té doby, co jsem opustila práci v Pentagonu a vrátila se domů. To, že mají agenti na sobě neprůstřelné vesty, není nic mimořádného, protože nejsem sama, kdo tu má ochranku.

Hotel opouštíme jako poslední z konference. Můj přítel z tajné služby již také odjel se svou ochrankou před několika minutami. Byl tady dvěma auty. Protože šlo o mezinárodní konferenci, tak posílená ochrana byla logická. Tajná služba zajišťovala ochranu nejen svému řediteli, ale také dalším hostům konference. Rony sedá za volant a Jimmy si sedá vedle něho. S Patrikem nastupujeme a sedáme si dozadu. Čeká nás tříhodinová jízda, při které si mohu nachystat podklady pro zítřejší jednání bezpečnostního výboru. Ochranka mě sleduje, protože se ještě nestalo, abych si vzala taktickou vestu na cestu autem. Přemýšlím, jestli bych místo přípravy podkladů pro plukovníka neměla cestu prospat. Aspoň bych si odpočala, jenže jsem stále velice nervózní. Možná, až najedeme na dálnici, tak se opřu o Patrika a na chvíli zavřu oči.

Město je ucpané, je tady několik uzavírek a chvíli potrvá, než vyjedeme a dostaneme se na dálnici. Takto vypadá každé město v době dopravní špičky. Kolona aut se

pohybuje pomalu a Rony už naštvaný chce pustit maják, abychom se pohnuli z místa. Můžeme použít maják, máme na to právo, ale já nechci na sebe zbytečně upozorňovat. Konečně silniční omezení skončilo. Jen co se kolona rozjela, „prásk, prásk.“ Auto prudce brzdí.

Cítím bolest. Přestože auto nejelo příliš rychle, došlo k nárazu. Bezpečnostní pás se zasekl, a i přes vestu cítím bolest. Bože, to byla rána. Máme nabourané auto, to je moje první myšlenka. „Jste všichni v pořádku?“ je můj dotaz. Vyhodnocuji situaci. Rony je v bezvědomí a opřený o volant. Jimmy se ke mně stáčí s dotazem, zda jsem v pořádku. Jenomže slyšíme zase rány: „Prásk, prásk.“ Do prdele, vypadá to na střelbu, jde to zleva. „Ven, ven, za auto,“ křičím. Rony bohužel zůstal za volantem, musíme ho alespoň stáhnout na sedačku. Podařilo se mi rozepnout jeho pás a stáhnout Rona přes sedačky. Vidím, že na hlavě má trochu krve, musel se udeřit do hlavy. Jimmy s Patrikem jsou v obranných pozicích a pátrají, odkud jde střelba.

V duchu se modlím. Panebože, jen ať to není střelba. Je a bohužel uprostřed města. Ten zvuk je ale jiný, než jaký znám ze střelnice. „Kryjte se, hlavně se kryjte!“ Moje zbraň je v kufru, do kterého se nedostanu. Ochranka má u sebe pouze krátké zbraně. Rony je pořád v autě, leží přes sedačky. Patrik mi ukazuje, že se posune za auto a ukryje se za betonovými květináči, které jsou umístěny podélně kolem chodníků. Z místa, kde se nacházíme, totiž nevíme, odkud se střílí, a auto nám pravděpodobně nedává úplnou

ochranu. Jimmy se zatím kryje se mnou u zadních dveří a hledáme nové místo k úkrytu.

„K zemi!!! Kryjte se!!“ to křičíme na několik lidí, kteří si myslí, že jde o dopravní nehodu, a chtějí nám pomoci. Naše auto stojí napříč přes cestu a za námi začínají zastavovat auta. Naštěstí všichni zůstávají ve svých autech, protože je vidět, že máme zbraně. Patrik se opatrně posouvá k novému úkrytu. Slyším střelbu. Patrik to dostal do paže a měl zřejmě velké štěstí, protože já už vím, že zvuk, který slyšíme, je jiný, a vím proč. Protože střelec použil průbojné náboje. Křičím: „Průbojné.“ Patrik měl zřejmě velké štěstí, přestože krvácí. Byla to odražená kulka, protože kdyby nebyla, nechci ani domyslet následky, mohl být mrtvý nebo bez ruky.

Jimmy mě asi neslyšel, nevím, co dělá, plíží se a couvá k betonovým košům. Znovu výstřel. Dostal ránu do hrudníku. Vesta kulku zachytila, ale Jimmy přepadl přes betonové květináče a padá k zemi a sténá. Já ale už vím, odkud se střílí. Problém je v tom, že nemám zbraň. Volám na Patrika. „Vím, kde je střelec.“ On odpovídá: „Já také a jsou tam dva. A jsou už blízko.“

Patrik je ve špatné pozici, je zraněný a z místa, kde je, nelze bezpečně střílet. Musím se posunout směrem k Jimmymu. Slyším dva výstřely a cítím velikou bolest v zádech a znovu. Vypadá to na dva zásahy. Dopadám kousek vedle Jimmyho. Ještě že mám taktickou vestu, ale ta

by asi nestačila. Mám na sobě vesty dvě, a kromě mého týmu to nikdo neví.

Střílet musím já, ale nemám zbraň. Za mnou sténá Jimmy. „Gi, chytej!“ A z posledních sil mi hodil svoji zbraň. Chytám ji v letu. „Prásk, prásk.“ Otočka a znovu střílím. Kromě sténání a křiku několika lidí okolo již není nic slyšet. Zdá se, že jsou oba útočníci mrtví. Na místě je panika, protože lidé kolem nás pochopili, že jde o střelbu. Nyní už se situace pomalu uklidňuje.

Teď se musím postarat o své přátele. Zvedám se ze země a kontroluji Rona. Má ránu na hlavě a je stále v bezvědomí, ale dýchá pravidelně. „Proč ho neochránil boční airbag?“ jde mi hlavou. Dívám se po Patrikovi, který stále krvácí, ale naštěstí to není život ohrožující. Přestože je zraněný, běží k oběma střelcům, aby se ujistil, že z jejich strany již nebezpečí nehrozí. Musím k Jimmymu.

„Jimmy, Jimmy, jsem u tebe.“ Klekám k němu a kontroluji ho. Jimmy velice špatně dýchá. Spíš začíná lapat po dechu. Bohužel, je velice těžce zraněný. Ale vždyť má na sobě dvě vesty stejně jako já a Patrik. Vypadá to, že si při pádu zlomil žebro, a to propíchlo plíci. Bože, můj Jimmy, přece nemůže umřít tady teď a na ulici.

„Jimmy, dívej se na mě. Je to rozkaz, slyšíš!“ „Jimmy, nenechám tě tady, nenechám!!! Rozumíš!! Dívej se na mě!“ Snažím se z něj opatrně sundat vestu. Ale on je tak velký a těžký. Znovu na něj mluvím. „Jimmy, Jimmy, slyšíš? Nenechám tě tady! Zůstaň se mnou!“

Dobíhá ke mně zraněný Patrik. Drží si ruku v ráně a snaží se zabránit krvácení. Doufám, že kolemjdoucí volali záchranku a policii. Potřebujeme rychle pomoc.

Vidím, že Jimmymu jde skutečně o život. Plíce se mu asi pomalu plní krví, protože se mu hůř dýchá. Potřebujeme okamžitě záchranku. Přibíhají k nám lidé. Pomoc přichází. Patrikovi nějaká žena provizorně obvazuje ruku svým šátkem a brání dalšímu krvácení. Další žena se sklání u nás. Má na sobě plášť. Máme štěstí, vypadá to, že se nacházíme v blízkosti lékárny a ona vyběhla z ní. Ihned je jí jasné, kdo potřebuje okamžitou pomoc. Vidí, že se Jimmy dusí, ví, co musíme udělat, otáčí se a volá na nějakého muže, ten se obrací a vrací se do lékárny. Musíme uvolnit plíce, aby se mohl nadechnout, potřebuji nůž, dezinfekci nebo alkohol a kousek hadičky. Objevuje se znovu stejný muž. Má na sobě také plášť. Podoba je jasná. Je to bratr ženy v plášti a oba pracují v lékárně.

Rychle se snažím stáhnout příteli taktickou vestu, je to problém, protože s ním nemohu moc manipulovat. Má na sobě ještě jednu vestu a ta je skrytá pod košilí. Naštěstí ta se dá rozložit na několik dílů. Konečně je vidět hrudník. Obrovská modřina ukazuje razanci a sílu výstřelu. Střela Jimmyho neshodila, zřejmě zakopl. Je jasné, že moje podezření bylo správné. Pád, který Jimmy absolvoval přes betonový květináč, měl fatální následky. Celou svou vahou přepadl přes hranu betonového květináče a ublížil si. Zlomené žebro poškodilo jeho plíci.

Z večerky naproti vybíhá muž a nese v ruce láhev. Sláva, je to 40% alkohol, který použiji jako dezinfekci. Sahám Jimmymu na nohu, vím, že tam bude mít nůž. Za normálních okolností bych ho měla u sebe i já, ale vzhledem k tomu, že jsem byla na konferenci, nic z toho u sebe nemám. „Promiň, Jimmy, budeš smrdět po alkoholu, ale účel to splní.“ Polila jsem mu hrudník vodkou a hledám místo, kam ho bodnu. Žena z lékárny se zděšeně na mě dívá. „Za chvíli tu bude záchranka,“ říká. „Bojím se, že tolik času nemáme,“ šeptám.

Jak to bylo, přemýšlím. Už jsem to přece viděla několikrát, ale bohužel vždy na monitoru, ale nikdy ve skutečnosti. Konečně vím, kam ho bodnu. „Jimmy, bude to bolet, sakra bude to strašně bolet, promiň, ale je to jediná možnost.“ V hlavě se mi honí: „Kde je sanitka?“ Jimmymu dochází čas, protože si trochu odkašlal a vidím na jeho rtu krev. Nemohu čekat, než dojede záchranka. Bodnu přesně mezi dvě žebra. Teď potřebuji odsát krev z plic. Konečně doběhl muž z lékárny a nese spoustu věcí, které se okamžitě hodí. Dezinfekci již není třeba, ale ostatní věci použiju. Jeho sestra mi pomáhá zavést drén do vytvořeného otvoru v hrudníku. Musím to udělat a odsát jeho krev, aby se mu ulevilo. Krvácení je asi velké a potřebujeme krev. „Potřebujeme kanylu, hadičku a krev. Krev AB+.“ Muž se vrací rychle do lékárny.

Všechny své agenty jsem naučila několik základních věcí. Například znát krevní skupinu nejen svoji, ale i svých

kolegů, aby mohli poskytnout svoji krev někomu vedle sebe. I když to má svá rizika. Bohužel, dnes máme smůlu. Ani jeden z agentů nemá krevní skupinu jako Jimmy, a i kdyby ji měl třeba Patrik, nemohl by ji dát, protože v tuto chvíli sám krvácí. Potřebujeme krev. Žena vedle mě říká: „Vydržte, za chvíli zde bude záchranka.“ Ale já vím, jak to bude dál. Až přijede záchranka, může být pozdě a rozhodně nebude s sebou vozit krev. Možná jen obyčejnou kapačku, infuzní roztok, a než ho dovezou do nemocnice, nebude mít šanci. Potřebujeme krev! Potřebujeme AB+.

Lékárnice vedle mě šeptá: „Já mám AB +. Mohu dát svou krev!“ Ale já vím, že nemohu na toto přistoupit. Uvědomila jsem si totiž, že když se ta žena k nám sehnula, udělala zvláštní pohyb ruky přes své břicho. Bylo to gesto ochrany a já vím, že ona je gravidní a ztráta krve by ji ohrozila. „Vy ne, vy jste těhotná.“

Dívám se bezmocně na Patrika a vím, že je vyděšený stejně jako já. „Potřebujeme nutně krev AB+.“ Kolem nás se seběhlo několik lidí. Někteří nás pouze sledují, jiní nabízí pomoc.

Vůbec jsem nečekala zázrak. Ale tentokrát přišel. Už před chvílí jsem řekla nahlas: „Potřebujeme krev, potřebujeme AB+!“ Jeden z přihlížejících, mladý muž, který se k nám sehnul, má krátký sestřih, typický pro vojenské kadety nebo policisty, říká: „Já mám AB+. Mohu dát krev.“ On ale není voják, je to budoucí policista, který je v tuto chvíli ještě student posledního ročníku policejní akademie a

který se nyní nachází ve správný okamžik na správném místě. Rychle vytahuje doklady a ukazuje průkazy, jak studentský, tak i průkaz dárce krve. Sundává bundu a vyhrnuje rukáv. Ubezpečuje mě, že má správnou krevní skupinu. Letmý pohled na jeho průkaz potvrzuje jeho slova.

Přestože už slyším v dálce sirény, nečekám a honem chystáme dvě kanyly, hadičku, dezinfikuji ruku nového přítele a jako za války dárce daruje krev přímo na ulici. Každá minuta, kdy Jimmy dostane krev, může pomoci. Posazuji tohoto statečného hocha vedle Jimmyho, ukazuji, jak zastavit kanylu a jak určíme množství darované krve. Patrik má za úkol kontrolu množství krve a já v duchu přepočítám minuty, kolik je limit. Po dosažení limitu se musí náš zachránce odpojit. Vedle mě zůstává stále lékárnice a její bratr, kteří na něj dají pozor. „Paní, vy také strašně krvácíte," myslí tím mě. Ani jsem si neuvědomila, že mám šrám na svém čele. Honem se natahuji do auta pro šátek a rychle omotávám svou hlavu. „To nic není, je to povrchové," a rukávem utírám zbytek krve.

Ve stejný okamžik se sjíždí jak policisti, tak i záchranná služba. Probíhá rychlá identifikace, při které Patrik informuje policisty, že já jsem chráněná osoba a on je šéf ochranky, a sděluje jim, kde se nacházejí mrtví útočníci. Lékařka, která se zde objevila, už kontroluje Jimmyho. Vedle mě stojí policistka, která okamžitě zkušeně organizuje vytýčení oblasti a obrací se na mě, co potřebuji.